

Aldona Chmielowska, Paweł Marosik

Wolbórz, woj. łódzkie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 235

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dany kurhan również został silnie zniszczony. Zachowała się tylko zachodnia część nasypu o średnicy po linii N-S - 6 m, wysokości ca 1 m. Pierwotna średnica nasypu sięgała ca 22 m, a jego wysokość ca 1,7 m. Nasyp posiadał ziemną konstrukcję. U jego podstawy jeszcze w 1978 r. widoczna była warstwa spalenizny.

W trakcie eksploracji kurhanu znaleziono kilkadziesiąt fragmentów ceramiki zalegającej pojedynczo na różnych głębokościach lub w postaci skupiska pod warstwą pierwotnej próchnicy. Wszystkie fragmenty pochodzą z naczyń obtaczanych, o wylewach wygiętych na zewnątrz i różnie ukształtowanej krawędzi. Powierzchnia zdobiona żłobkami dookólnymi pojedynczymi lub wielokrotnionymi. Gлина brunatnoszara lub szarobrunatna schudzona drobno lub średnioziarnistą domieszką. Oprócz ceramiki znaleziono w nasypie 1 ułamek przepalanej kości. Reasumując należy stwierdzić, że kurhan należy do wczesnośredniowiecznych grobów ciepłopalnych z warstwą spalenizny u podstawy nasypu.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania nie będą kontynuowane.

WOLBÓRZ
woj. łódzkie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadzili dr Aldona Chmielowska i mgr Paweł Marosik. Finansował WKZ w Piotrkowie Trybunalskim. Drugi sezon badań. Wczesnośredniowieczny zespół osadniczy.

W latach 1981-82 przeprowadzono w Wolborzu penetracyjne badania archeologiczno-geomorfologiczne w celu zlokalizowania śladów osadnictwa wczesnośredniowiecznego. O istnieniu tamże grodu wspominają bowiem źródła pisane z 1065 roku i 1136 roku.

W 70 wierceniach wykonanych w 1981 r. na obrzeżach miasta nie natrafiono na zabytki archeologiczne. Jedynie w północno-zachodniej części badanego obszaru stwierdzono warunki sprzyjające osadnictwu.

W 1982 r. szczegółowej penetracji poddano centrum miasta, w tym głównie tereny położone na północny wschód i południe od rynku. Spośród 70 wierceń 39 z nich dostarczyło szczątków drewna, spalenizny, polepy i fragmentów ceramiki; w 5 odwiertach współwystępowało drewno z ceramiką wczesnośredniowieczną. Jest to pierwszy tego rodzaju wynik uzyskany w drodze celowych badań.

Badania będą kontynuowane.

WRZĄCA ŚLĄSKA, gm. Wąsosz
woj. łeszczyńskie

patrz
neolit